

Συνάντησις δεκάτη έβδόμη:

«ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ»; ΟΧΙ...!

ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Δέν θά άκολουθήσουμε τό ρεύμα.....!

Τραγικό ήταν ένα γεγονός πού συνέβη στην Αμερική. Αυτόκινητο χτυπή και τραυματίζει κάποιο νέο. Ο νέος σφαδάζει κάτω, στη μέση του δρόμου. Ο οδηγός αδιάφορος φεύγει. Πλησιάζουν λίγοι άνθρωποι, αλλά μένουν άμέτοχοι, μόνο στέκουν εκεί και κοιτάζουν αδιάφορα. Σε λίγο φθάνει ένας δημοσιογράφος-φωτορεπόρτερ. Αλλά κι αυτός αντί νά σπεύση νά βοηθήση τό νέο, νά καλέση άσθενοφόρο, τραβούσε φωτογραφίες. Βιαζόταν νά ενημερώση τήν έφημερίδα του! Άργότερα έμφανίζοντας τίς φωτογραφίες μένει άφωνος, λούζεται στά δάκρυα, πνίγεται στους λυγμούς. Ο νέος τής φωτογραφίας ήταν τό παιδί του! ...

Λέμε: Πού νά μπλέκω τώρα έγώ; Και άκολουθοϋμε τό σύνθημα του αδιάφορου. «Βλέπε και πέρνα», μήν νοιάζεσαι για κανένα και για τίποτα. Νά είσαι άμέριμνος και άνέμελος. Νά είσαι «αδιάφορος».

Πού είναι τό ενδιαφέρον, ή άγάπη πρós τόν συνάνθρωπον, τόν πλησίον; Χάθηκε;

Σήμερα, παιδιά, θά θυμηθοϋμε τήν παραβολή του καλού Σαμαρείτου. Η κλασική παραβολή πού, μετά τήν παραβολή του άσώτου, είναι αυτή πού περιγράφει όλο τό μεγαλειό του Θεού και όλο τό περιεχόμενο τής πίστεώς μας.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ: (Λουκ. ι' 25-37)

«Και τίς έστί μου πλησίον»;

(Λουκ. ι' 29)

Τό δεύτερο αυτό έρώτημα του νομικού ήταν καθαρή ύπεκφυγή. Αφού ντροπιάστηκε με τό πρώτο, ζητώντας τάχα νά μάθη τό «**τί ποιήσας ζώην αιώνιον κληρονομήσω**»;», πράγμα πού ήταν βασικό και γνωστό σε κάθε Ιουδαίο, άρπάχτηκε από μιá λεπτομέρεια, για νά δικαιολογηθί. «**Τίς έστί μου πλησίον**»;

Και ο Κύριός μας Ίησοϋς Χριστός, ο Θεάνθρωπος και Νομοδότης, αντί για άλλη άπάντησι και ύψηλές θεωρίες έφερε ένα παράδειγμα μέσα από τή ζωή. Διηγήθηκε τήν παραβολή του **Καλού Σαμαρείτου**.

* * *

Κάποιος άνθρωπος κατέβαινε από τήν Ίερουσαλήμ στην Ίεριχώ. Σε μιá στροφή ενός έρημικού δρόμου βρίσκεται περιτριγυρισμένος από συμμορία ληστών. Σε δευτερόλεπτα είναι στα χέρια τους. Τόν χτυποϋν, τόν ληστεϋουν, τόν πληγώνουν και τόν πετοϋν στη ρεματιά. Αναστενάζει ο πληγωμένος, φωνάζει, ζητά βοήθεια. Αλλά ο δρόμος είναι έρημικός και οι διαβάτες λιγοστοί.

▲ Κατά σύμπτωση όμως κάποιος ιερέας κατεβαίνει τόν έρημικό δρόμο αυτή τήν ώρα. Άκούει τό βογγητό, αλλά αδιάφορος περνάει από τό άπέναντι μέρος του δρόμου και φεύγει, χωρίς νά δώση στο «άνθρωπο» καμμία βοήθεια.

▲ Μετά από λίγο νά, κι ο δεύτερος οδοιπόρος, ένας Λευίτης. Άκούει τό κλάμα, τό βογγητό του ανθρώπου πού ζητά βοήθεια, αλλά «**ιδών άντιπαρήλθεν**». Έφυγε κι αυτός.

▲ Και πλησιάζει σε λίγο ο τρίτος οδοιπόρος. Είναι Σαμαρείτης, δέν είναι Ιουδαίος. Ξεχωρίζει έξωτερικά, αλλά ξεχωρίζει και έσωτερικά. Δέν είναι αδιάφορος, σκληρός. Σταματά, άφουγκράζεται. Βλέπει κάτω στη ρεματιά «άνθρωπο πληγωμένο». Κατεβαίνει από τό ζώο του και πλησιάζει. Άνθρωπος πνιγμένος στα αίματα, μισοπεθαμένος! Λυπάται, πονά ή ψυχή του. Άμέσως προχωρεί στο έργο τής άγάπης. Λάδι και κρασί έχει μαζί του. Του πλένει τίς πληγές με κρασί για νά καθαρίσουν. Κι ύστερα με λάδι, νά μαλακώσουν. Επιδένει τά τραύματά του με πολλή προσοχή και φροντίδα. Και ύστερα; Ω ύστερα! Τόν παίρνει στην άγκαλιά του! Τόν ανεβάζει με στοργή εις τό ζώο του, τόν άσφαλίζει και ξεκινά. Τόν μεταφέρει στο πλησιέστερο πανδοχείο για νά συνεχίση τήν περιποίησι. Κάθεται όλη τήν νύχτα μαζί του και τόν φροντίζει. Τό πρωί πρέπει νά φύγη. Όμως δέν τόν αφήνει μόνο. Καλεί τόν πανδοχέα, του δίνει δύο δηνάρια (χρήματα) και του λέγει: --«**Περιποίησον τον για νά γίνη καλά. Και ό,τι ξοδεύσης παραπάνω, έγώ, όταν επιστρέψω εις τήν πατρίδα μου και περάσω πάλι απ' έδω, θά σου τά έξοφλήσω**».

* * *

Τί κρύβεται πίσω από τήν παραβολή του Καλού Σαμαρείτου;

Τό μεγαλειό τής χριστιανικής άγάπης!

Η μεγάλη αλήθεια τής «**θυσίας**» του Χριστού. Ο Χριστός είναι ο Καλός Σαμαρείτης! Πεσμένος στη λησσοσυμμορία του διαβόλου ο άνθρωπος, ήταν πληγωμένος, καταδικασμένος σε θάνατο. Μόνο ένας μπορούσε νά τόν βοηθήση. **Εκείνος**, πού οι έχθροί του τόν ώνόμασαν Σαμαρείτη για νά τόν βρίσουν. Ναι, ο **Ίησοϋς Χριστός** κατέβηκε από τόν οϋρανό. Έσκυψε με άγάπη στο πληγωμένο άνθρωπο. Τόν περιποιήθηκε, τόν παρηγόρησε, τόν πήρε στον ώμο του. Σταυρώθηκε γ' αυτόν! Έπλυνε τόν άμαρτωλό άνθρωπο με τό πανάγιο Αίμα του! Και τόν ώδήγησε στο πανδοχείο, ☩ στην **Εκκλησία**. Στην Εκκλησία, εκεί πού ο κάθε άμαρτωλός βρίσκει τή χάρι, πού πλένεται από τίς πληγές τής άμαρτίας, πού θεραπεύεται!

Ὁ Χριστός ἔγινε θυσία γιά μᾶς. Εἶναι τὸ αἰώνιο παράδειγμα τῆς αὐτοθυσίας. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀγάπης τὸ παράδειγμά του ἀκολουθοῦν. Χωρὶς Χριστό οἱ ἄνθρωποι εἶναι σκληροί, ἀσυγκίνητοι. Βλέπουν τὸν συνάνθρωπό τους νὰ πονᾷ καὶ μένουν «ἀδιάφοροι». Ὅποιος ὅμως πιστεύει στὸ Χριστό, συγκινεῖται ἀπὸ τὸν πόνο, τὸ δρᾶμα τοῦ ἄλλου καὶ ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμά του. Ὅχι λοιπὸν στὸ «ὄλοι ἔτσι κάνουν», ἀλλὰ «ἐγὼ κάνω ὅ,τι θέλει ὁ Θεός! Μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι πορεύομαι σωστά».

Τί λένε οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας γιά τὴν ἀδιαφορία, τὴ ραθυμία καὶ τὴ χλιαρότητα πίστεως;

✠ Τὴν στιγμή πού καλεῖσαι γιά ἀγῶνες πνευματικούς δέν ἔχεις δικαίωμα νὰ ζῆς μὲ «**ἀδιαφορία**». Τὰ στεφάνια τῆς νίκης ἀνήκουν σ' αὐτούς πού ἀγωνίζονται μέσα στὸ στίβο, καὶ ὄχι σ' ἐκείνους πού κάθονται ἀνέμελα στὶς κερκίδες.

✠ «Μακάριος ὁ δοῦλος ὃν εὐρήσει γρηγοροῦντα», ἀλλὰ «ἀνάξιος δὲ πάλιν ὃν εὐρήσει ραθυμοῦντα» ψάλλουμε. Ἡ «**ραθυμία**» εἶναι ὁ δῆμιος τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Δέν εἶναι δύσκολο νὰ πέση κανεὶς, ἂν δέν προσέξῃ.

«Ὁ Ἰούδας ἀπόστολος ἦν, ἀλλὰ ραθυμῆσας γέγονε προδότης». Ἡ ραθυμία, ἡ ἀμέλεια καὶ ἡ ἀπροσεξία ἀπὸ τὴν μιά στιγμή στὴν ἄλλη, τὸν ἔκαναν ἀπὸ ἀπόστολο, προδότη.

✠ Τέλος ἡ «**χλιαρότητα τῆς πίστεως**» αὐτὸς ὁ θρησκευτικὸς ἀδιαφορισμὸς, αὐτὴ ἡ νοσηρὴ καὶ νόθα θρησκευτικότητά, πού δέν εἶναι ἄρνησις τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ οὔτε καὶ γνήσια θρησκευτικότητά, εἶναι ἡ ποιοὺ ὑπουλη περιπτώσις ἀπ' ὅλες. Μὲ αὐστηρότητα μιλάει γι' αὐτὴν ὁ Θεὸς στὴν Ἀποκάλυψη.

«Ὅτι χλιαρὸς εἶ, καὶ οὔτε ζεστός οὔτε ψυχρὸς, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου» (Ἀποκ. γ' 16).

Ρώτησε ὁ τότε νομικός:

«Τίς ἐστὶ μου πλησίον»;

Τὸ ἐρώτημα τώρα εἶναι, ὄχι «ποιὸς εἶναι πλησίον», ἀλλὰ «σέ ποιὸν θά γίνης ἐσὺ πλησίον»;

(...) Ἔτσι! Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δέν ἔχει σύνορα. Κάθε ἄνθρωπο πού συναντῶ στὸ δρόμο μου πρέπει νὰ τὸν βλέπω ὡς «πλησίον», «δικό μου», «συνάνθρωπό μου», πού ὁ κοινὸς Πατέρας μας τὸν ἔφερε μπροστά μου, γιά νὰ ἐνδιαφερθῶ γι' αὐτόν. Τὸ «ἀγαπῶ ὅλον τὸν κόσμον», πού λέμε συνήθως, εἶναι γενικό, ἀόριστο, θεωρητικό. Τὸ θέμα εἶναι τί κάνω γιά τὸν ἕνα, τὸν συγκεκριμένο ἄνθρωπο πού μὲ καλεῖ νὰ τὸν βοηθήσω, νὰ τοῦ γίνω πλησίον.

Τί κάνω μὲ τὸ φτωχὸ παιδάκι τῆς γειτονιάς μου, τὸν ἀδύνατο συμμαθητὴ μου, τὸ γυφτάκι πού μὲ πλησιάζει, τὸν γέροντα, τὸν ἄρρωστο, τὸν ἄνεργο, ...; Εἶναι ψυχές, πού περιμένουν μιά κάποια βοήθεια. Κι ἂν τίποτε ἄλλο δέν μπορῶ νὰ προσφέρω, ἕνα βλέμμα καλωσύνης, ἕνα φιλικὸ χαμόγελο, μιά ἐνθάρρυνσι, μιά θερμὴ προσευχὴ γι' αὐτὸ τὸ πλάσμα, ἔχει ἀξία, δείχνει ἀγάπη.

Τί συμπεριφορὰ ἔδειξαν οἱ δύο πρῶτοι ὁδοιπόροι;

(...) Ἀσπλαχνία, σκληρότητα. Δέν συγκινήθηκαν ἀπὸ τὸ δρᾶμα τοῦ τραυματία. Ἀδιαφόρησαν. Ἔφυγαν.

Ποιά ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Σαμαρείτου;

(...) Ἐδειξε εὐσπλαχνία, οἶκτο. Ἔσκυψε μὲ ἀγάπη, τὸν περιποιήθηκε, τὸν μετέφερε στὸ πανδοχεῖο, πλήρωσε!

Ὁ Σαμαρείτης ἔγινε θυσία γιά τὸν ξένο! Καὶ ἐμεῖς; Ναι, πήραμε τὸ μάθημά μας.

ΣΥΝΘΗΜΑ: «Νὰ γινώμαστε θυσία γιά τοὺς ἄλλους».

(Ἐρασιὸ τὸ σύνθημά σας, γι' αὐτὸ ἄς ποῦμε μερικά πρακτικὰ πράγματα).

Ὅλοι ξέρουμε πὼς ἡ νεανικὴ ψυχὴ φορτίζεται μὲ δυναμισμό καὶ ζῆλο ἀπὸ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ θέλει νὰ ριχτῆ στὴν ὁμορφὴ πάλη, νὰ δουλέψῃ γιά τὴν δόξα τοῦ Κυρίου. Ὅμως, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, παιδιὰ, νὰ μὴ μᾶς ἀγγίξῃ μόνο, νὰ μὴ σταθοῦμε στὴ προσωρινὴ γλυκύτητα, ἀλλὰ νὰ προχωρήσουμε πιὸ πέρα. Νὰ κρῦψουμε τὴ φωτιά, πού ἀναψε ὁ θεῖος λόγος προσεκτικὰ μέσα στὴν καρδιά μας. Νὰ τὴν ἀσφαλίσουμε καὶ νὰ τὴν διατηροῦμε *ἀναμμένη!* Νὰ ἀνανεώνουμε τὴν φλόγα τῆς! Νὰ ἀνεφοδιαζόμαστε!

Ὁ ψυχικὸς ἀνεφοδιασμὸς γίνεται: ✠ Μὲ τὰ ἅγια Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ πρό παντός μὲ τὴν ἱερὴ Ἐξομολόγησι καὶ τὴ Θεία Κοινωνία. ✠ Μὲ τὴ συχνὴ μελέτη τοῦ θείου λόγου. ✠ Μὲ προσευχὴ στὶς ἡσυχες στιγμές. ✠ Μὲ τὸ νὰ ζοῦμε, ὅσο τὸ δυνατό περισσότερο, κοντὰ στοὺς πυρωμένους ἀγωνιστὲς τοῦ καλοῦ, γιά νὰ μὴν ἐξατμισθῆ ὁ ἐνθουσιασμὸς μας. Τ' ἀναμμένα κάρβουνα, ὅσο πυρωμένα κι ἂν εἶναι, ὅταν μείνουν ἔξω ἀπὸ τὴ θράκα, σταχτιάζουν καὶ σβήνουν. ✠ Καὶ τέλος μὲ τὸν ἀγῶνα γιά τὴ μετάδοσι τῆς ἀληθείας καὶ σ' ἄλλες ψυχές.

Ναι, μὲ τὸν ἀγῶνα, ἡ ἐσωτερικὴ φωτιά φουντώνει περισσότερο. Τὸ ἔχει ἡ χριστιανικὴ ζωὴ τοῦτο τὸ παράδοξο. Προσφέροντας, παίρνεις! Διαδίδοντας τὸ φῶς, φωτίζεσαι κι ἐσὺ ἀπὸ ἄπλετο φῶς! Πυρώνοντας τοὺς ἄλλους, πυρώνεσαι πιὸ πολὺ ἐσὺ! Πολεμῶντας, σταθεροποιεῖσαι!

Νὰ ξέρετε:

Τοῦ κόσμου τὸ κύμα πάντα θά σέ κτυπᾷ.

Ὅμως:

Δέν θά πετύχη, νὰ σέ σαλέψῃ, ἂν στὴν ψυχὴ σου ὑπάρχη,

σταθερότητα, δυναμισμός, πλούσιο ἀπόθεμα θείας φωτιάς, καὶ ἐτοιμότητα ἀγωνιστικῆ.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, σέ παρακαλοῦμε χάρισέ μας τὴν ἀγάπη πρὸς ὅλους. Δώσε μας προθυμία νὰ εἴμαστε εὐεργετικοὶ στοὺς ἀδελφούς μας καὶ νὰ τοὺς ἐξυπηρετοῦμε στὶς διάφορες ἀνάγκες τους, γιά νὰ δοξάζεται τὸ ἅγιο Ὄνομά σου. Ἀμήν».

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Χειραγωγία Χριστοῦ, (Ἀρχιμ. Δ. Δεράκη). Καθὼς ξανοίγεσαι στὴ ζωὴ, (Ν. Βασιλειάδη). ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Σωτήρας, Λυδία.

